

Fővárosi Ítéltábla
7.Pf.20.209/2018/8.

Kiegészítve a 7.Pf.20.209/2018/12. sz. kiegészítő ítélet alapján.
Budapest, 2018. szeptember 28.

Dr. Sággy Mária s.k.
a tanács elnöke

Kijavítva a 7.Pf.20.209/2018/12/I. sz. kijavító végzés alapján.
Budapest, 2018. szeptember 28.

Dr. Sággy Mária s.k.
a tanács elnöke

A Fővárosi Ítéltábla a Lovácsiné dr. Takács Katalin Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: Lovácsiné dr. Takács Katalin ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Dr. Lóczi Gabriella Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Lóczi Gabriella ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (**I.rendű alperes címe**) I. rendű, dr. Esze Tamás jogtanácsos által képviselt II.rendű alperes neve (**II.rendű alperes címe**) II. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében - amely perbe dr. Takács Orsolya Kitti jogi előadó által képviselt **I.rendű alperesi beavatkozó neve** (címe) az I. rendű alperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Fővárosi Törvényszék 2017. november 21. napján kelt 8.P.22.441/2015/85. számú ítélete ellen az I. rendű alperes részéről 87. sorszám alatt előterjesztett és 89. sorszám alatt megindokolt, valamint a II. rendű alperes részéről 86. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

*és a II. rendű alperes javára megítélt, a felperest terhelő perköltségfizetési kötelezettség

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését a per főtárgya * tekintetében helybenhagyja, míg a perköltségre vonatkozó részében a következők szerint változtatja meg:

- kötelezi a felperest, hogy fizessen meg - 15 napon belül - az I. rendű alperesnek 50.000 (Ötvenezer) forint perköltséget;
- a felperes kereseti illetékfizetési kötelezettségét 179.600 (Százhetvenkilencezer-hatszáz) forintra felemeli, míg az I-II. rendű alperesek egyetemleges * ~~perköltségfizetési~~ kötelezettségét 119.800 (Száztizenkilencezer-nyolcszáz) forintra leszállítja. * kereseti illetékfizetési

Kötelezi együttesen az I-II. rendű alpereseket, hogy - 15 napon belül - fizessenek meg a felperesnek 15.000 (Tizenötezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget.

Együttesen az I-II. rendű alperesek 50.000 (Ötvenezer) forint, míg a felperes 6.000 (Hatezer) forint fellebbezési eljárási illetéket kötelesek megfizetni - felhívásra - az állam javára.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes 2010. február 10-én a ... irányából menetrend szerint 14 óra 48 perckor érkező személyvonatról ... vasútállomáson a vonat megállását követően a leszálláshoz készülődve felállt, amikor a mozdony tolatás közben a vasúti kocsit meglökte. A felperes elesett, bal lábát az ülésbe ütötte, amelynek következtében eltört a sípcsontja. A felperes sérülésének elsődleges ellátása a ... kórházban történt 15 óra 56 perckor. A balesettel összefüggésben a felperes néhány hónapos rehabilitáción vett részt. 2010 márciusában rögzítették, hogy fájdalmai enyhültek, járása kielégítő, ugyanakkor a bal oldali nervus peroneus bénulás miatt a lábszár izomzata atrofizált, nehezen emeli a lábát, otthonában torna és a járásgyakorlatok folytatása javasolt.

A felperes módosított keresete szerint a baleset idején hatályban volt, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 345. §-a alapján az I-II. rendű alperesek egyetemleges marasztalását kérte 4.000.000 forint nem vagyoni kártérítésben és ennek 2010. február 10-től számított késedelmi kamatában, 300.000 forint általános kártérítésben, továbbá havi 40.000 forint (számszakilag helyesen 45.000 forint) költségpótló járadékban. Az I. rendű alperes felelősségét arra alapította, hogy a személyszállító vasúti szerelvények az ő tulajdonát képezik, míg állítása szerint azok üzemeltetését a II. rendű alperes végzi.

Az I-II. rendű alperesek és az I. rendű alperes beavatkozója is a kereset elutasítását kérték, annak jogalapját és összecszerűségét egyaránt vitatták. Az I. rendű alperes arra hivatkozott, hogy a személyszállító vonatszerelvényeket a II. rendű alperes üzemelteti, ennek következtében perbeli legitimációja hiányzik. Mindkét alperes hivatkozott arra, hogy kárbejelentései során a felperes a baleset körülményeit és időpontját többféleképpen adta elő, így az pontosan nem állapítható meg. Az állomáson pedig egyetlen vasúti alkalmazottnak sem jelezte sérülését.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla a 6.Pf.21.205/2014/5. sorszámú végzésével az elsőfokú bíróság - keresetet elutasító - ítéletét hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította.

A felperes a megismételt eljárásban fenntartotta keresetét.

Az I-II. rendű alperesek és a beavatkozó érdemi ellenkérelme változatlanul a kereset elutasítására irányult.

Az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban hozott ítéletével kötelezte az I-II. rendű alpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg a felperesnek 700.000 forintot és ebből 600.000 forint után 2010. február 10-től a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 80.000 forint perköltséget a II. rendű alperes részére, míg rendelkezése szerint ezt meghaladó költségeiket a felek maguk viselik. A felperest, valamint egyetemlegesen az I-II. rendű alpereseket egyaránt 146.400 forint eljárási illeték megfizetésére kötelezte az állam javára.

Az elsőfokú bíróság a hatályon kívül helyező végzés megállapításával összhangban igazoltnak tekintette annak tényét, hogy a felperes a ...-ba 2010. február 10-én menetrend szerint 14 óra 48 perckor érkezett vonaton megsérült. Utalt arra, hogy a felperesnek ezen túlmenően bizonyítania kellett, hogy az alperesek működéséből fakadó körülmény miatt következett be a bal térd alatti zúzódása, illetőleg a sípcsont külső bütykének törése. Álláspontja szerint a perben kirendelt szakértő véleménye igazolta, hogy a felperes keresetlevélben részletezett panaszai részben a vonaton elszenvedett sérülésből fakadnak, azzal egyértelmű okozati összefüggésben vannak, ugyanakkor a felperesi tünetek sorsszerű, sőt a perben érintett esettől független utólagos körülményekből is

fakadnak, legnagyobb hányaduk nem mutat összefüggést a vizsgált balesettel. Elfogadta, hogy a felperes által vázolt baleseti mechanizmus alkalmas lehetett a sérülés elszenvedésére akkor is, ha az ütést nem pontosan a karfa, hanem a lejjebb lévő műbőr ülés széle okozta. Tekintettel volt ugyanakkor arra a szakértői megállapításra is, miszerint a sérülést elősegíthette a felperes csonttritkulása, a korábbi ismert degeneratív mozgásszervi betegségei, továbbá az a körülmény is, hogy a felperes 2013. május 17-én elesett, a bal térdét megütötte és jelenlegi járáskészségét elsősorban ez a körülmény rontja. Úgy foglalt állást, hogy a peresített balesetből fakadó sérülés 1 év 2 hónapig éreztethette hatását, de ismerve a felperes krónikus mozgásszervi panaszait és a rásérülés tényét, a vizsgálat időpontjában észlelt szimptómák nehezen különíthetők el egymástól. A szakértői vélemény alapján elfogadta, hogy a felperes jelenlegi mozgásszervi panaszainak hozzávetőlegesen 1/3-a eredhet a peresített balesetből, a térdízületi instabilitás elsősorban a második sérüléséből fakad. Az elsőfokú bíróság a felperes személyes előadása, a tanúk vallomása, a műszaki és orvosszakértői megállapítások összegzésével arra a következtetésre jutott, hogy bizonyítottan tekinthető az a felperesi állítás, amely szerint a szerelvény megállását követően az oldalütközőknél hirtelen nyomtérkép adódott át, ez a szerelvény lényeges helyváltoztatás nélküli hosszirányú gyorsulását váltotta ki, amely miatt a felperes bal lába térd alatt megsérült. Az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy az adott esetben nemcsak a II. rendű alperes, azaz a személyszállítási szolgáltatást nyújtó, hanem a szerelvényen annak szétrendezése érdekében a II. rendű alperes részére tevékenységet végző I. rendű alperes is veszélyes üzeminek minősülő tevékenységet végzett, így kárfelelősségük a felperessel szemben egyetemleges, és a perben nem tudták bizonyítani, hogy a kárt a működési körükön kívül eső elháríthatatlan ok idézte volna elő.

Az elsőfokú bíróság a felperes 4.000.000 forint nem vagyoni kárigényét eltúlzottnak találta, tekintettel arra, hogy a felperes mozgásszervi panaszai csak részben fakadnak a balesetből, és az ismert degeneratív kórképekre is figyelemmel a maradandóság sem egyértelműen rögzíthető, és nem választhatók el egyértelműen a fájdalmas tünetegyüttest képző további betegségeitől. Az elsőfokú bíróság ezért 600.000 forintot tartott alkalmasnak a felperesi kár reparálására, értékelve, hogy a baleset hozzávetőlegesen 1 év időtartamban határozhatta meg a felperes életét, amely idő alatt rehabilitációs és orvosi kezelések miatt közlekedési többletköltségek is felmerülhettek, azonban tekintettel arra, hogy a felperes által csatolt okiratok nem voltak alkalmasak a költségek felmerülése tényének igazolására, az elsőfokú bíróság általános kártérítésként a többletközlekedés és a rehabilitációs költségek díját mindösszesen 100.000 forintban határozta meg. Ezt meghaladóan a felperes további vagyoni kárigényét bizonyítatlanság okán elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. és a II. rendű alperesek egyaránt fellebbezést terjesztettek elő.

Az I. rendű alperes annak megváltoztatásával kérte a felperes keresetének elutasítását, másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú bíróság perköltség viselésére vonatkozó döntésének megváltoztatására irányult. Álláspontja szerint jelentős részben pernyertes lett, ezért alaptalan az a megállapítás, miszerint a felek pervesztessége-pernyertessége aránya megegyező. Érdeemi hivatkozása szerint tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy üzembentartónak minősül, ugyanis önmagában a munkavállalói által végzett szét- és összekapcsolás nem eredményezi a kocsik megmozdulását, csak abban az esetben, ha - szoros kapcsolás esetén - ún. nyomást alkalmaznak. Amennyiben azt nem az I. rendű alperes munkavállalójának utasítására végzi a mozdonyvezető, úgy hiányzik a bekövetkezett kár és az I. rendű alperesi jogellenes magatartás közötti okozati összefüggés. Amennyiben a mozdonyvezető a nyomást úgy végezte, hogy erőteljesen ráütközött a szerelvényre, akkor a mozdonyvezető a felelősség. A szakértői vélemény ugyanakkor nem tudta megállapítani azt, hogy történt-e nyomás, illetőleg arra sem tért ki, hogy ez mely munkavállaló magatartásával van okozati összefüggésben, nem megállapítható ezért, hogy a baleset az I. rendű

alperes magatartásával összefüggésben következett be.

A II. rendű alperes fellebbezése elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítására, míg másodlagos fellebbezési kérelme az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányult. Kiemelte, hogy az elesés úgy, ahogy a felperes a per során hat éven át állította, a kirendelt orvosszakértő véleménye alapján sem történhetett meg. Ha - a felperes eredeti állításától eltérő módon - megtörtént volna, úgy a veszélyes üzemi szabályok alkalmazásának nem lehet helye, ugyanis a felperes nem bizonyította, hogy a vonatszerelvény elmozdult, a műszaki szakértő egyértelműen ennek ellenkezőjét állapította meg. Amennyiben mégis a veszélyes üzemi szabályok kerülnének alkalmazásra, arra az esetre pedig igazolta, hogy az adott esetben a felelősség alóli kimentését igazoló körülmények, elháríthatatlan külső okok állnak fenn. Kimentési körülményként, elháríthatatlan külső okként a felperes személyében rejlő körülményekre hivatkozott. Álláspontja szerint túlzó és iratellenes az elsőfokú bíróság ítéletének azon megállapítása, amely szerint a perbeli baleset 1 év és 2 hónapig érezte hatását, ugyanis a traumatológus szakértő véleménye szerint legfeljebb 4-5 hónapról lehetett szó. Hiányosságként róta fel továbbá a tényállás megállapítása kapcsán, hogy csak egy utólagos sérülést, a 2013-as sérülést említette, holott a felperes az esetet követően két évvel történt elesésről is beszélt, ami 2012-ben történhetett. Érvelése szerint a veszélyes üzemi felelősség szabályainak alkalmazására azért nem kerülhet sor, mert a szakértő azon műszaki szakkérdéseket, amelyek ebből a szempontból jelentőséggel bírnak, egyértelműen nemlegesén válaszolta meg, nem történt meg a vonatszerelvény elmozdulása, és nem történt hirtelen meglökés sem. A vonatszerelvény nem mozdult el, és olyan nagy erejű lökéshullám sem történt, amit a felperes állított, továbbá olyan erejű sem, ami elméletileg elesést okozhatott volna. Iratellenes és ellentmond a bizonyítékoknak az a megállapítás, amely szerint a felperes a vonaton szenvedte el a sérülését. Sérrelmezte, hogy az elsőfokú bíróság annak ellenére ítélte meg vagyoni kártérítést a felperes javára, hogy a követelését a felperes okirati bizonyítékokkal alátámasztotta volna. Álláspontja szerint általános kártérítés megítélésének nem volt helye, az elsőfokú bíróság a kereseten is túlterjeszkedett, ugyanis az orvosi költségekre alapított keresetétől a felperes elállt. További hivatkozása szerint a felperes a nem vagyoni kárigényét sem támasztotta alá, ugyanis a traumatológus szakértő véleménye szerint a felperes mindkét térdízületének mozgása teljes, korának megfelelő, a felperesi panaszok maradandósága sem egyértelműen rögzíthető, nem választhatók el egyértelműen az egyébként is fájdalmas tünetegyüttest képző további betegségeitől. További álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen határozta meg a pertárgy értékét, az a megállapítottnál 100.000 forinttal kevesebb, és tévesen határozta meg a pervesztesség-pernyertesség arányát is, így ebből következően a perköltség viselésére vonatkozó döntése is téves: azt a 85,64 % arányú pernyertességének megfelelően kérte megváltoztatni.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

A Fővárosi Ítéltábla felülbírálata nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a felperes kárigényét a megítélt vagyoni és nem vagyoni kártérítésen túl elutasító, és fellebbezés hiányában jogerőre emelkedett rendelkezéseit [a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (régi Pp.) 228. § (4) bekezdés].

Az I-II. rendű alperesek fellebbezése a per főtárgya tekintetében megalapozatlan, a perköltség viselése tekintetében részben megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a kártérítési kereset jogalapjának az elbírálásához szükséges tényállást hiánytalanul felderítette, arra alapított érdemi döntésével, és az ahhoz fűzött jogi indokolásával a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetértett, amit - annak szükségtelen megismétlése nélkül -

csupán kiegészít a fellebbezésekre tekintettel; az elsőfokú bíróság perköltség viselésére vonatkozó döntésével azonban nem teljes mértékben értett egyet, ezért azt a következőkben kifejtett indokokra figyelemmel a perköltségre vonatkozó részében megváltoztatta.

A Fővárosi Ítéltábla mindenekelőtt utal arra, hogy a hatályon kívül helyező végzés indokolása kiemelte: az I-II. rendű alperesek veszélyes üzemi tevékenységén alapuló felelőssége alapján támasztott kárigénye eredményes érvényesítéséhez a felperesnek a régi Pp. 164. § (1) bekezdése alapján azt kellett bizonyítania, hogy kára az I-II. rendű alperesek fokozott veszéllyel járó tevékenysége folytán keletkezett. Ehhez elegendő volt azt igazolnia, hogy sérülése az I-II. rendű alperesek által üzemeltetett vonaton következett be. Ehhez mérten a megismételt eljárásban az I-II. rendű alperesek eredményesen már nem vonhatták kétségbe annak tényét, hogy a felperes 2010. február 10-én a ...-ba 14 óra 48 perckor érkező vonaton szenvedett balesetet, ugyanis a Fővárosi Ítéltábla a hatályon kívül helyező végzés indokolásában úgy foglalt állást, hogy ..., ... és ... tanúk vallomása, illetőleg a ..., Sürgősségi Betegellátó Szakellátása által 2010. február 10-én 15 óra 56 perckor kiállított ambuláns lap tartalma alkalmas volt annak a felperesi állításnak az alátámasztására, hogy aznap a ...-ba 14 óra 48 perckor érkező vonaton szenvedett balesetet.

A hatályon kívül helyező végzésből kitűnően az I-II. rendű alperesek régi Ptk. 345. § (1) bekezdésén alapuló felelőssége két okból nem volt megállapítható: egyrészt a perben nem került tisztázásra, hogy mindkét alperes üzembentartónak minősül-e; másrészt annak ellenére, hogy az elsőfokú bíróság tájékoztatása nem terjedt ki arra, hogy a régi Ptk. 345. § (1) bekezdése szerinti felelősség alóli kimentéshez szükséges tények bizonyítása az üzembentartót terheli.

Az első tisztázandó kérdést illetően az elsőfokú bíróság a megismételt eljárásban a perben feltárt adatok alapján helytállóan foglalt állást úgy, hogy az adott esetben a nem vitásan üzembentartónak minősülő II. rendű alperes mellett az I. rendű alperes is üzembentartónak minősül, ugyanis az ő munkavállalói végzik a mozdony lecsatlakoztatása során a vonókészülék szétkapcsolását, a mozdony vonókészülékről leakasztását, a légfékezéshez szükséges nyomás kikapcsolását és szétkapcsolását, így kárfelelőségük a felperessel szemben egyetemleges a régi Ptk. 344. § (1) bekezdése alapján. Az I. rendű alperes fellebbezési hivatkozásával szemben a kártérítő felelősség szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a szerelvény felperes elesését és sérülését eredményező megmozdulása - amelynek tényét a később kifejtettek szerint az elsőfokú bíróság ugyancsak helytállóan állapította meg - a II. rendű alperes érdekkörében tevékenykedő mozdonyvezetőnek, vagy az I. rendű alperes munkavállalóinak betudható okból következett-e be, ugyanis a károsult irányában egységes folyamatként megjelenő, egymásra épülő károkozó magatartások megalapozzák az együttes károkozás megállapítását. A közös károkozás - és így az egyetemleges felelősség - megállapításának feltétele, hogy a károsodáshoz vezető magatartások között szerves oksági kapcsolat álljon fenn, az okozati összefüggés szempontjából azonban nem szükséges, hogy mindegyik résztvevő cselekménye önmagában alkalmas legyen a károsodás létrehozására.

A második kérdést illetően sem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor úgy foglalt állást, hogy az I-II. rendű alperesek nem igazolták, hogy a káreseményt a működési körükön kívül eső elháríthatatlan ok idézte elő. Nem felel meg a tényeknek az a II. rendű alperesi fellebbezési hivatkozás, miszerint a vonatszerelvény nem mozdult el, és olyan nagy erejű lökéshullám sem történt, amit a felperes állított, továbbá olyan erejű sem, ami elméletileg elesést okozhatott volna. A perben kirendelt ... igazságügyi műszaki szakértő egyértelmű nyilatkozata (18. sorszámú szakvélemény 7., 10., 12. oldalai) alapján az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a szerelvény megállását követően az oldalütközőkön hirtelen nyomaték adódott át, ez a szerelvény lényeges helyváltoztatás

nélküli hosszirányú gyorsulását váltotta ki, amely miatt a felperes bal lába térd alatt megsérült. Az előzőekben kifejtettek szerint kétségszövegbevonhatatlan tény az, hogy a felperes a ...-ba 14 óra 48 perckor érkező vonaton szenvedett balesetet. Ehhez mérten a Fővárosi Ítéltábla hangsúlyozza, hogy az adott esetben nem a felperesnek, hanem a kártérítő felelősség alóli kimentés körében éppen az I-II. rendű alpereseknek kellett volna bizonyítaniuk, hogy a felperes elesését a vonaton a működési körükön kívül eső elháríthatatlan ok idézte elő, ilyen okot az I-II. rendű alperesek a perben azonban nem igazoltak. Amennyiben a szerelvénynek a felperes lábtörését eredményező elesését előidéző elmozdulása kapcsán lennének is kétségek - a Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint nincsenek -, azok a bizonyítási kötelezettség szabályai szerint nem a felperes, hanem az I-II. rendű alperesek terhére lennének értékelendők a felelősség alóli kimentés kapcsán. Az kétségtelen, hogy a felperes a balesetet megelőzően csonttritkulásban, degeneratív mozgásszervi betegségben szenvedett, majd a balesetet követően, 2013-ban rászérült a perbeli sérülésére, e körülmények azonban nem az I-II. rendű alperesek mentesülését eredményező, a működési körükön kívül eső elháríthatatlan oknak minősülnek, ugyanis szakértői véleménnyel alátámasztott tény, hogy a felperes jelenlegi mozgásszervi panaszainak 1/3-a kizárólag a perbeli balesetből ered, a panaszok fennmaradó részéért felelős a felperes balesetet megelőző egészségi állapota, illetőleg a későbbi sérülése. A Fővárosi Ítéltábla megjegyzi: önmagában az, hogy a felperes több év távlatából a perbeli, 2010 februárjában bekövetkezett balesetet követően 2 évvel jelölte meg az újabb sérülése idejét, holott az ténylegesen 2013-ban történt, nem jelenti azt, hogy a felperes bal lába 2012-ben is megsérült volna. Ezen az emlékeztetbeli pontatlanságon túl a perben semmilyen adat nem merült fel arra, hogy a felperes bal lába a perbeli balesetet követően még két ízben sérült volna meg.

Minderre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést a felperes vagyoni és nem vagyoni kárigényének ténybeli megalapozottságára, az I-II. rendű alperesek egyetemleges kártérítő felelőssége fennálltára.

A II. rendű alperes fellebbezési hivatkozásával szemben az elsőfokú bíróság a perben kirendelt ... igazságügyi szakértői véleménye alapján helytállóan foglalt állást úgy, hogy a perbeli baleset mintegy egy éven át befolyásolta hátrányosan a felperes mindennapi életvitelét. A II. rendű alperes fellebbezésében hivatkozott 4-5 hónap időtartam pusztán a balesetben elszenvedett sérülések anatómiai gyógytartama volt, azonban a felperes ezt követően is - 2011. február 16-áig - a funkció helyreállítását célzó orvosi kezelés alatt állt. Az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés összegszerűségének meghatározása során ezen túlmenően figyelembe vette, hogy a felperes jelenlegi mozgásszervi panaszai mintegy 30%-ban vezethetők vissza a perbeli balesetre, ezért a kár bekövetkezésének az időpontjára is tekintettel megfelelően határozta meg a nem vagyoni kártérítés összegét. A felperes javára megítélt 600.000 forint nem vagyoni kártérítés arányban áll a hasonló ügyekben megítélt kártérítések összegével is. A II. rendű alperes fellebbezésében foglaltak alapján nem merült fel olyan ok, tény vagy körülmény, amely alapot adhatna a nem vagyoni kártérítés összegének mérséklésére.

A II. rendű alperes alaptalanul támadta a felperes 100.000 forint vagyoni kára megfizetésére kötelező elsőfokú ítéleti rendelkezést is. Az orvosszakértői véleménye alapján nem vonható ugyanis kétségbe, hogy a balesetet követő egy évben a felperesnek közlekedési költségeket is generáló rehabilitációs kezelésekre kellett járnia. Az elsőfokú bíróság az erre az időszakra eső közlekedési és rehabilitációs költségek összegét a régi Ptk. 359. § (1) bekezdésének megfelelő alkalmazásával, rendkívül mértéktartó módon tartotta az I-II. rendű alperesekre átháríthatónak, tekintetbe véve azt is, hogy a felperestől nem volt elvárható, hogy az ilyen időtartamban felmerülő valamennyi utazásról, és rehabilitációs kezelésről számlát mutasson fel. A Fővárosi Ítéltábla megjegyzi, hogy a II. rendű alperes fellebbezési állításával szemben a felperes a 2012. december 14-én érkezett beadványában

nem a rehabilitációs költségek iránti (a keresetlevélben II/5. szám alatt megjelölt), hanem a gyógyszerek, gyógyhatású készítmények (II/4. szám alatt megjelölt) költségének megtérítésére irányuló igényétől állt el, illetőleg a továbbiakban azt járadékként kívánta érvényesíteni.

A II. rendű felperes fellebbezése a pertárgyérték meghatározása kapcsán sem foghatott helyt, ugyanis a pertárgy értéke megállapításánál az eljárás során érvényesített legmagasabb kereseti követelés összege az irányadó, az adott esetben ezért a pertárgy értéke a régi Pp. 24. § (1) bekezdés és (2) bekezdés a) pontja alapján 4.880.000 forint (illetőleg 4.940.000 forint, amennyiben a keresetben követelt járadék összegét számszakilag helyesen adjuk össze - nem 12×40.000 , hanem 12×45.000 forint).

Kétségtelen, hogy a felperes kártérítési igénye eltúlzott volt, a javára megítélt kártérítés összege a régi Pp. 81. § (2) bekezdésének alkalmazására nem adott lehetőséget. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor a perköltség viselésére vonatkozó döntése meghozatalakor egyrészt nem volt figyelemmel arra, hogy a bizonyítási eljárás döntő részben nem a kereset összecszerúségéhez, hanem a jogalapjához kapcsolódott, amely eredményre vezetett a felperes szempontjából; ezt a pernyertesség-pervesztesség arányának számításánál értékelni kell, másrészt arra, hogy a felperes a jogalap bizonyításához kötődően előlegezett 180.000 forint szakértői díjat. A Fővárosi Ítéltábla a pernyertesség-pervesztesség arányát ezért 30-70%-ban állapította meg, amelyhez képest a felperes a régi Pp. 81. § (1) bekezdése alapján az I. rendű alperesnek is perköltséget tartozik fizetni, illetőleg az I-II. rendű alperesek által viselt kereseti illeték összegét leszállította, a felperes illetékfizetési kötelezettségét felemelte.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a régi Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit a per főtárgya tekintetében - a régi Pp. 254. § (3) bekezdése szerint helyes indokaira utalással - helybenhagyta, míg a perköltség viselésére vonatkozó rendelkezéseit a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta.

A másodfokú eljárásban is irányadó régi Pp. 81. § (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban kialakult nagyobb mértékű pervesztességére tekintettel a túlnyomórészt eredménytelenül fellebbező I-II. rendű alperesek kötelesek megfizetni a felperes részére a jogi képviselete ellátásával felmerült fellebbezési eljárási költséget. Ennek összegét a Fővárosi Ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és az (5), (6) bekezdései alapján - a 4/A. § értelmében áfa figyelembevételével - a tényleges jogi képviseleti tevékenység arányában mérlegeléssel állapította meg.

A fellebbezési eljárási illetékről szóló rendelkezés - az Itv. 62. § (1) bekezdés b) pontja szerinti tárgyi illetékfeljegyzési jogra figyelemmel - a régi Pp. 81. § (1) bekezdésén, az Itv. 46. § (1) bekezdésén, valamint a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) és (2) bekezdésein, 15. § (1) és (3) bekezdésein alapul.

, 2018. április 27.

. Sággy Mária s.k.
a tanács elnöke

. Kincses Attila s.k.. Csordás Csilla s.k.
előadó bíró

bíró

A Fővárosi Ítéltábla a Lovácsiné dr. Takács Katalin Űgyvédi Iroda (címe, űgyintéző: Lovácsiné dr. Takács Katalin űgyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a Dr. Lóczi Gabriella Űgyvédi Iroda (címe, űgyintéző: dr. Lóczi Gabriella űgyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (**I.rendű alperes címe**) I. rendű, a dr. Esze Tamás jogtanácsos által képviselt II.rendű alperes neve (**II.rendű alperes címe**) II. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében - amely perbe dr. Takács Orsolya Kitti jogi előadó által képviselt **I.rendű alperesi beavatkozó neve** (címe) az I. rendű alperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Fővárosi Ítéltábla 2018. április 27. napján kelt 7.Pf.20.209/2018/8. számú ítéletével összefüggésben a II. rendű alperes részéről Pf/9. sorszám alatt előterjesztett kiegészítés iránti kérelem folytán meghozta a következő

kiegészítő ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla a 7.Pf.20.209/2018/8. számú ítélet rendelkező részét azzal egészíti ki, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a per főtárgya és a II. rendű alperes javára megítélt, a felperest terhelő perköltségfizetési kötelezettség tekintetében hagyja helyben.

Ez ellen a kiegészítő ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A Fővárosi Ítéltábla a 7.Pf.20.209/2018/8. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett rendelkezését a per főtárgya tekintetében helybenhagyta, míg a perköltségre vonatkozó részében megváltoztatta, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 50.000 forint perköltséget. A felperes kereseti illetékfizetési kötelezettségét 179.600 forintra felemelte, míg az I-II. rendű alperesek egyetemleges perköltségfizetési kötelezettségét 119.800 forintra leszállította. Rendelkezett továbbá a fellebbezési eljárás során felmerült fellebbezési eljárási költség, illetőleg fellebbezési eljárási illeték viseléséről.

A II. rendű alperes a jogerős ítélet kiegészítését indítványozta a II. rendű alperes javára a felperes által megfizetendő eljárási perköltség összegére vonatkozó döntéssel, mivel az a másodfokú ítélet rendelkező részéből egyértelműen nem állapítható meg.

A II. rendű alperes kiegészítés iránti kérelme alapos.

A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (régii Pp.) 239. §-a szerint irányadó régi Pp. 225. § (1) bekezdése értelmében az ítélet kiegészítését annak közlésétől számított tizenöt nap alatt bármelyik fél kérheti, ha a bíróság valamely kereseti kérelem vagy ellenkérelem felől, vagy a kereseti kérelem vagy az ellenkérelem valamely része felől akár a fő-, akár a mellékkötelezettség tekintetében nem határozott, avagy a perköltség viselése vagy az ítélet előzetes végrehajthatósága felől, habár annak helye lett volna, nem rendelkezett.

A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság ítélete elleni fellebbezésükben - a per főtárgyát érintően előterjesztett kérelmeik mellett - mind az I. rendű, mind a II. rendű alperes kérte a perköltség tárgyában hozott döntés megváltoztatását is. Az I. rendű alperes fellebbezésében azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a javára nem ítelt meg perköltséget, míg a II. rendű alperes a javára megítélt perköltség összegének a felemelését kérte arra hivatkozással, hogy az elsőfokú bíróság tévesen határozta meg a pernyertesség-pervesztesség arányát.

A Fővárosi Ítéltábla a kiegészíteni kért ítélet indokolásában rögzítette, hogy az I-II. rendű alperesek fellebbezése a perköltség viselése tekintetében részben megalapozott, kétségtelen azonban, hogy nem határozta meg egyértelműen, hogy az I. vagy a II. rendű alperes fellebbezését tekintette alaposnak. A másodfokú ítélet rendelkező része, és annak az elsőfokú bíróság perköltséggel kapcsolatos döntése megváltoztatására vonatkozó indokolása alapján kétséget kizáróan megállapítható, hogy a Fővárosi Ítéltábla kizárólag az I. rendű alperes tekintetében változtatta meg az elsőfokú bíróság ítéletét akként, hogy a felperes az I. rendű alperes részére is köteles perköltséget fizetni. Ebből következően, bár e rendelkezés - ahogy arra a II. rendű alperes a kiegészítés iránti kérelmében helytállóan hivatkozott - a másodfokú ítélet rendelkező részében nem szerepel, a Fővárosi Ítéltábla a felperest a II. rendű alperes javára perköltség megfizetésére kötelező rendelkezést helybenhagyta. A Fővárosi Ítéltábla ugyanis a pernyertesség-pervesztesség arányának az elsőfokú bíróságtól eltérő meghatározása ellenére sem látta indokoltnak a II. rendű alperes részére megítélt perköltség összegének a felemelését, annak mértékét az elsőfokú bíróság helyesen határozta meg, így a felperes 80.000 forint perköltséget köteles megfizetni a II. rendű alperesnek.

A Fővárosi Ítéltábla az előzőekben írtakra figyelemmel a 7.Pf.20.209/2018/8. számú ítélet rendelkező részét - a régi Pp. 225. § (1) bekezdése értelmében - kiegészítette azzal, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a per főtárgya és a II. rendű alperes javára megítélt, a felperest terhelő perköltségfizetési kötelezettség tekintetében hagyta helyben.

Budapest, 2018. szeptember 28.

. Sághy Mária s.k.
a tanács elnöke

. Kincses Attila s.k.. Csordás Csilla s.k.
előadó bíró

bíró

ővárosi Ítéltábla
7.Pf.20.209/2018/12/I.

A végzés 2019. február 13. napján jogerőre emelkedett.
Budapest, 2019. március 4.

Dr. Sághy Mária s.k.
a tanács elnöke

A Fővárosi Ítéltábla a Lovácsiné dr. Takács Katalin Ügyvédi Iroda (fél címe, ügyintéző: Lovácsiné dr. Takács Katalin ügyvéd) által képviselt felperes neve (**felperes címe**) felperesnek - a Dr. Lóczi Gabriella Ügyvédi Iroda (címe, ügyintéző: dr. Lóczi Gabriella ügyvéd) által képviselt I.rendű alperes neve (**I.rendű alperes címe**) I. rendű, a dr. Esze Tamás jogtanácsos által képviselt II.rendű

alperes neve (**II.rendű alperes címe**) II. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében - amely perbe dr. Takács Orsolya Kitti jogi előadó által képviselt **I.rendű alperesi beavatkozó neve** (címe) az I. rendű alperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Fővárosi Ítéltábla 2018. április 27. napján kelt 7.Pf.20.209/2018/8. számú ítélete kijavítása tárgyában a II. rendű alperes részéről Pf/9. sorszám alatt előterjesztett kérelem folytán meghozta a következő

végzést:

A Fővárosi Ítéltábla a 7.Pf.20.209/2018/8. számú ítélet rendelkező része második francia bekezdése második fordulátát akként javítja ki, hogy az I-II. rendű alperesek egyetemleges kereseti illetékfizetési kötelezettségét 119.800 forintra leszállítja.

Ez ellen a végzés ellen a II. rendű alperes a kihirdetésétől, míg a felperes, az I. rendű alperes és a beavatkozó a kézbesítésétől számított 15 napon belül élhet fellebbezéssel, amelyet a felperesnek és az I. rendű alperesnek az elektronikus kapcsolattartás szabályai szerint, míg a II. rendű alperesnek és a beavatkozónak 3 példányban kell előterjeszteni a Fővárosi Ítéltáblán.

Indokolás

A Fővárosi Ítéltábla a 7.Pf.20.209/2018/8. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, fellebbezett rendelkezését a per főtárgya tekintetében helybenhagyta, míg a perköltségre vonatkozó részében megváltoztatta, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az I. rendű alperesnek 50.000 forint perköltséget, továbbá a felperes kereseti illetékfizetési kötelezettségét 179.600 forintra felemelte, míg az I-II. rendű alperesek egyetemleges perköltségfizetési kötelezettségét 119.800 forintra leszállította. Rendelkezett továbbá a fellebbezési eljárás során felmerült fellebbezési eljárási költség, illetőleg fellebbezési eljárási illeték viseléséről.

A II. rendű alperes az ítélet kijavítását indítványozta, és a rendelkező rész második francia bekezdésében az alpereseket egyetemlegesen terhelő perköltségfizetési kötelezettséget, illetékfizetési kötelezettségre kérte kijavítani.

A II. rendű alperes kijavítás iránti kérelme alapos.

A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rég. Pp.) 239. §-a szerint irányadó régi Pp. 224. § (1) bekezdése szerint a bíróság névcsere, hibás névírás, szám- vagy számítási hiba vagy más hasonló elírás esetén a határozat kijavítását végzéssel bármikor hivatalból is elrendelheti.

A Fővárosi Ítéltábla e jogszabályi rendelkezés értelmében a 7.Pf.20.209/2018/8. számú ítélet rendelkező részében szereplő elírást a rendelkező részben foglaltak szerint kijavította.

A jogorvoslat lehetőségét a régi Pp. 224. § (4) bekezdése biztosítja.

Budapest, 2018. szeptember 28.

. Sággy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s.k.
előadó bíró

Dr. Csordás Csilla s.k.
bíró